

N E D E R L A N D E N .

Breda, den 27sten April.

In een onzer dagbladen vinden wij eene aanmerking op onze gezegden in ons nummer van den 20sten dezer, namelijk: dat het ons voorkwam, dat het doorgaan van de tweede lezing der *reform-bill* moest beschouwd worden als eene aanvankelijke zegepraal van het revolutionnair beginsel in Engeland.

Deze aanmerking komt, naar ons inzien, voort uit een verschil van gevoelen, niet omtrent den aard, maar omtrent de strekking der *reform-bill* zelve. Wij hebben het van belang geacht; hierop kortelijk te antwoorden, om het bedoelde dagblad niet in den waan te laten, dat wij wars zouden zijn van elke staatkundige verbetering. Het tegendeel heeft plaats; dewijl wij niets vuriger wenschen dan ons en onze naburen tot den hoogsten trap van staat- en zedekundige beschaving te zien geraken. Elke schrede, die tot dat gewenschte doel nader voert, zou door ons worden toegejuicht; doch de wijze waarop dit geschiedt kan ons niet onverschillig zijn.

Wanneer de afstand van het staatkundig aanwezen eens volks, tot eene geheel andere wijze van bestaan zeer groot is, en dat volk dezen afstand in eens wil overschrijden, dan breekt het dikwerf in den overmagtigen sprong den hals. Zulke sprongen doet men ook niet zonder hooge noodzakelijkheid, zonder *geweldig* er toe te worden aanzet; en daar waar met *geweld* bedreigd wordt, heerscht oppermagt, daar waar *dit* den staf voert, ontardt de billijkste wensch in revolutionnair dwang.

Alles komt hier aan op de wijze, *hoe* men tot verbeteringen wil geraken, en niet op de verbeteringen zelve. Ook wij deelen in het gevoelen van het bedoelde dagblad, dat de staatsregeling van Engeland, misschien meer van dan elk ander land, eene naar den tijd afgemete hervorming behoeft; doch wij houden ons insgelijks overtuigd, dat een volk, hetwelk zoozeer aan zijne nationale instellingen verkleefd is, dat het bewustzijn heeft daardoor groot en magtig te zijn geworden, niet in eens den afstand kan overstappen, welke tusschen deszelfs oogenblikkelijk bestaan en eene gewenschte hervorming ligt. Dit is ook het gevoelen van de grootste tegenstrevers der *bill*, zoo als zij thans is voorgedragen; van mannen die hun land jaren lang met eere gediend hebben en welke staatkundige levensloop geene blijken heeft opgeleverd, dat het welzijn van hun land hun niet ter harte ging; van mannen, van wien men onderstellen mag, dat zij de belangen van hun vaderland kennen en deze belangen ook weten te waarden en te behartigen. Deze nu zijn eveneens overtuigd, dat hunne staatsregeling eenige trapsgewijze wijzigingen moet ondergaan, en gaarne zouden zij die zien aankomen; maar zij bezitten tevens moed genoeg om de volksooppermegt, bij dreigende en niet in haar geheel uitvoerbare eischen, het hoofd te bieden; zij willen de belangen van hun vaderland niet opofferen aan de bedreigingen van eenige radicalen, van eenige volksmenners, van het razend gepeupel.

Wie was het die de kamer der pairs, bij de eerste *reform-bill*, wanneer dezelve niet aangenomen werd, met het volksgeweld bedreigde? Welke gevolgen had de eerste verwerping? Was het niet *John Bull*, wiens handelingen het parijsche gemeen, insgelijks door volksmenners aanzet, nagevolgd heeft. Het gemeen toch redeneert niet, maar volgt slechts geveene wenken. Dáár nu, waar het gemeen en niet het denkend gedeelte op de been komt, en, door eenige hoofden geleid, eene verandering wil doordrijven, daar treedt het revolutionnair beginsel te voorschijn.

En waaraan heeft men het doorgaan der tweede lezing te danken, en nog maar met eene meerderheid van slechts 9 stemmen? waarschijnlijk aan eenige vreesachtige zielen, wien de gebeurtenissen van Bristol nog versch in het geheugen lagen.

Wij herhalen het, de wijze waarop de *bill* is voorgedragen; de magt die dreigend aan de deuren der vergaderzaal stond, om den uitslag der tweede lezing te vernemen, komt ons niet voor als het edele kenmerk van een volksverlangen, om verbetering, om eene veredelder beschaving, maar als eene, de orde en wet aangrijpende *Hijdra*, als een revolutionnair spook, dat men wil ontwijken, wanneer men geen geestkracht genoeg bezit, hetzelfde het hoofd te bieden en de wezenlijkheid van deszelfs bestaan te onderzoeken.

Wanneer een volk eenige wijziging in deszelfs staatsregeling behoeft; wanneer het de behoefte aan verbeteringen gevoelt, dan doet men wel, aan de billijke wenschen van dat volk gehoor te geven. Een plotselinge overgang van het kwade tot het veredelde, houden wij echter voor even zoo gevaarlijk als de halstarige weigering van aan billijke wenschen gehoor te geven. Zulk een overgang geeft schokken, en voor schokken moet men zich in het staatkundige wachten.

Voor het overige verwijzen wij het bedoelde dagblad naar het slot van ons artikel: *Hoedanig moeten wij de gezindheid van het engelsche en fransche kabinet ten opzichte van het onze beschouwen*, in ons nummer van den 19den dezer.

Eergisteren heeft Z. K. H. de Prins Veldmaarschalk zich van 's Bosch naar Nijmegen begeven, ten einde aldaar afscheid te nemen van H. K. H. Prinses Frederik der Nederlanden en Z. K. H. Prins Albert van Pruissen, welke zich naar Berlijn begeven. Z. K. H. is gisteren morgen in het hoofdkwartier terug gekomen.

— Volgens berichten van Amsterdam was de bevolking eergisteren middag, in de blijde verwachting van de komst HH. MM., reeds vroeg op de been, om hoogstdezelven bij derzelve intogt te begroeten. Bijna alle huizen, welke Hunne Majesteiten passeren moesten, waren met vlaggen versierd. Gisteren morgen zou de koning audientie verleen en des avonds in den schouwburg de voorstelling van het zangspel *Preciosa* bijwonen. Bij die gelegenheid zou een krijgslied gezongen worden, ten titel voerende: *Het metalen kruis*, vervaardigd door den heer J. de Boer, door wien hetzelfde

zou worden voorgedragen, en op muziek gebragt door den heer R. Benucci.

— De laatste berichten uit Zeeland, aangaande de gesteldheid in het 4de en 5de district dier provincie, behelzen niets bijzonders; alles is er stil en rustig; de grootste waakzaamheid wordt steeds op de voorposten aan de Vlaamsche grenzen in acht genomen. — Te Vlissingen is men nog voortdurend werkzaam aan de uitbreiding en versterking der verdedigingsmiddelen, en werden er op verschillende punten nieuwe fortificatie-werken aangelegd en met geschut beplant; ook het garnizoen wordt dagelijks geoefend. Een aantal manschappen, tot de koloniale troepen behoorende en onlangs van de citadel gekomen, zijn vrijwillig overgegaan bij het korps mariniers, welk korps aanzienlijk versterkt moet worden, als zijnde, naar men verneemt, eene vrijwillige nitnoodiging onder de troepen van het leger gedaan, om bij hetzelfde te worden overgeplaatst.

Maandag en vooral dinsdag heeft men eene aanmerkelijke hee-veelheid bommen, houwitseren en ander krijgsmaterieel te Vlissingen ingescheept, om naar de citadel van Antwerpen te worden overgevoerd. De onderscheidene maatregelen, die er in Zeeland en aan de Schelde van onze zijde genomen worden, dragen steeds de blijken der beraden volharding en van de wijze voorzorgen, van 's lands wege voor deszelfs eer en welzijn, tegen alle mogelijke voorvallen aangewend.

— In den nacht van zaterdag op zondag is er brand ontstaan in de pottenbakkerij van den heer F. A. Hubert, op Heideleunden, nabij Zeist, waarbij verscheidene gebouwen, als woningen voor het werkvolk, magazijnen, werkplaats, en de loodsen, waaronder de ovens gemetseld zijn, een roof der vlammen zijn geworden.

— Men schrijft uit Frankfort, dat door den heer Bourcourd nederlandschen commissaris aldaar, van wege Z. M. den koning, aan elk der leden, uitmakende de centrale commissie voor de Rijnvaart, eene gouden, met brillanten versierde snuifdoos is vereerd, tot een gedachtenis aan de sluiting van het verdrag wegens de Rijnvaart.

B E L G I E .

BRUSSEL, den 26sten April.

In de bijeenkomst van den senaat, op gisteren gehouden, leidde allereerst de heer Potesta, nieuw gekozen lid van wege Luik, den red-af en werd als eenateus toegelaten. De president, het woord daarop nemende, zeide, dat de kamer van het voorgevallene met den heer Thorn bewust was, dat hij er den koning over onderhouden had, dat Z. M. bepaalde bevelen over deze zaak had gegeven en dat de heer de Robiano een voorstel daaromtrent op het bureau nedergelegd had. Dit voorstel door een der secretarissen gelezen wordende, hield in, dat de kamer, vóór elke andere beraadslaving, zich met de middelen mocht bezig houden om den heer Thorn zijne vrijheid weder te bezorgen.

De minister van buitenlandsche zaken gaf daarop de volgende verklaringen: » Op de eerste officiële tijding van het gebeurde heeft het gouvernement de levendigste vertoogen bij de engelsche en fransche ambassadeurs te Brussel gedaan, alsmede aan onze ministers te Londen en Parijs gezonden. Onze ministers zijn gelast onmiddellijk de tusschenkomst der mogendheden, teekenaars van het tractaat van 15 november, beschermers der belgische onafhankelijkheid, in te roepen, om de vrijheid van onzen landgenoot te verkrijgen. Het lijdt bij mij geen twijfel, of de arrestatie van den heer Thorn, wordt zij door den Koning van Holland niet afgekeurd, moet als eene schending van grondgebied, als eene vijandelijke daad aangemerkt worden. Zoo wordt de daadzaak ook door andere mogendheden beschouwd. Ik kan den senaat aankondigen, dat de levendigste reclamatiën aan het gouvernement te 's Hage geadresseerd zijn, en dat dit gouvernement alleen het noodige uitstel gevraagd heeft, om een officieel rapport over het gebeurde in te winnen, verklarende dat het in zeker opzigt buiten zijn weten had plaats gehad.

» Ik hoop dat de heer Thorn onmiddellijk in vrijheid zal gesteld worden; ware het anders, dan zou ik de eer hebben der kamer de verdere maatregelen mede te deelen, welke het gouvernement in het belang der nationale waardigheid noodig zou oordeelen te nemen.

De minister zeide voorts, dat wanneer het hollandsch gouvernement geen gehoor gaf aan de gedane reclamatiën, men tot middelen de toevlugt zou moeten nemen, die buiten den werkkrieg van den senaat gelegen waren; hij meende dat het stuk van den minister van binnenlandsche zaken, van november 1830, waarbij gelast wordt de verdachte personen te arresteren, die aan den opstand in het Luxemburgsche deel genomen hadden, thans door den generaal Goedeke ingeroepen, bij geen mogelijkheid meer van kracht kon zijn; overigens bleef hij nadere verklaringen inwachten. — De heer de Robiano trok zijn voorstel tot op de aankomst dier verklaringen in.

De heer de Meulenaere vroeg alsnu het woord, om mededeeling te doen van de uitwisseling der oostenrijksche en pruisische ratificatiën; hij had in de laatste zitting der vertegenwoordigers er berigt van gegeven; de officiële stukken sedert ontvangen zijnde, meende hij die den senateurs onder de oogen te moeten brengen.

